

MỘT ĐIỀU HAY CHO NGƯỜI NÀO PHẢI MANG ÁCH TỪ KHI CÒN TRẺ!

Bà Agnès Beorchia là tín hữu Công Giáo sống tại giáo xứ **Cormontreuil** của giáo phận **Reims** ở miền Bắc nước Pháp. Xin nhường lời cho bà nói về kinh nghiệm đau thương trải qua kể từ ngày khám phá ra đứa con trai mắc chứng điên loạn thần kinh.

Những khó khăn đầu tiên xuất hiện sau khi con đậu bằng tú tài. Simon - con trai chúng tôi -

cứ đi từ thất bại này sang thất bại khác trong việc học. Con không học xong một chương trình nào cả. Hiền phu tôi và tôi phải mất một thời gian dài mới hiểu và đối phó với vấn đề. Đúng ra là chúng tôi không muốn chấp nhận thực tế phũ phàng. Mãi cho đến khi Simon - 23 tuổi - đóng cửa ở trong phòng riêng trong vòng một năm trời, lúc ấy chúng tôi đành phải chấp nhận sự thật: con trai chúng tôi bị bệnh thần kinh! Đúng là một đại họa, một cơn sóng thần. Giờ đây phải tìm kiếm phương thế xây dựng cuộc đời cho con, tìm kiếm một ý nghĩa cho cuộc đời của con, xét vì không thể nào chối cãi hay trốn tránh được nữa! Cuộc sống thường nhật của chúng tôi bị đảo lộn tận gốc rễ vì các thủ tục hành chánh rườm rà, chán ngắt! Rất may là các trợ giúp y tế nâng đỡ chúng tôi rất nhiều.

Cha Mẹ nào cũng đặt nhiều kỳ vọng nơi đứa con. Đến khi đứa con không đạt đến đích điểm như mình mong ước thì thật tuyệt vọng biết là chừng nào. Thế nhưng trong trường hợp đứa con mang bệnh điên loạn thần kinh thì vết thương quá lớn, không bút mực nào diễn tả cho cùng! Mỗi quan hệ vợ chồng gặp khủng hoảng, trách nhiệm cha mẹ trở nên nặng nề và hình ảnh chúng tôi vẽ vờ cho chính mình bị tan thành mây khói!

Tôi lục lọi tìm kiếm xem đâu là nguyên nhân tâm lý, đâu là vết thương quá khứ đưa đến thảm họa điên loạn thần kinh cho đứa con trai yêu dấu. Chính vì cái mặc cảm mình là thủ phạm gây

nên bệnh hoạn cho con mà tôi không bao giờ dám đề cập đến tình trạng sức khỏe của con với các đồng nghiệp trong thời gian tôi hành nghề. Còn đối với gia đình và bạn hữu thì cứ mỗi lần nhắc đến con là mỗi lần tôi không cầm được nước mắt. Tôi khóc ròng!

Nơi Hiệp Hội toàn quốc các gia đình và bạn bè các bệnh nhân thần kinh chúng tôi nhận được sự nâng đỡ, chúng tôi được tháo gỡ và nhờ thế chúng tôi có thể cởi mở với người khác. Sự kiện tích cực này cho phép chúng tôi bước đi trên con đường hy vọng. Trong một xã hội thường khinh rẻ những kẻ mắc chứng điên loạn thần kinh và tìm cách che giấu bệnh tình thì việc trao đổi thân hữu trong một nhóm giúp chúng tôi thoát ra khỏi một đề tài bị xem là "đồ kỵ" và dẹp tan được mọi tình cảm xấu hổ.

Chứng bệnh điên loạn thần kinh của con cũng làm cho Đức Tin Công Giáo của tôi bị đặt thành vấn đề. Tôi vẫn tiếp tục hoạt động trong phong trào Công Giáo Tiên Hành nơi các lãnh vực độc lập, nhưng tôi không ngừng tự hỏi: *"Tình Yêu THIÊN CHÚA đang ở nơi đâu??? Làm sao THIÊN CHÚA lại có thể làm ngơ để cho sự đau khổ này diễn ra???"*.

May mắn thay cho đến hôm nay thì nỗi phản loạn của tôi được giảm bớt. Mọi quan hệ của tôi với THIÊN CHÚA đã thay đổi. Nó mang tính chất riêng tư và thân tình hơn trước. Tôi ý thức rõ ràng Đức Chúa GIÊSU KITÔ ở bên cạnh con trai Simon vì Simon là tín hữu Công Giáo rất chân thành. Chính Chúa đến gặp gỡ con trong căn bệnh của con. Chính niềm xác tín này cho phép tôi có cái nhìn khác trên con. Trước đây tôi đại dốt nghĩ rằng con đã đánh mất nhân bản cùng phẩm giá của mình thì giờ đây tôi hiểu rằng sự điên loạn của con là thành phần trong cái nhân bản mỏng giòn của con. Tôi nhận ra nơi con là một hữu thể được dựng nên theo hình ảnh của THIÊN CHÚA và được THIÊN CHÚA yêu thương.

Tuy nhiên phải thành thật thú nhận rằng mặc dầu có được tâm tình nội tâm rộng mở như trên và đã ròng rã 15 năm trôi qua - bởi vì con trai năm nay 37 tuổi - tôi vẫn chưa có thể quả quyết là tôi đã thật sự chấp nhận căn bệnh của con. Đúng ra là ngày qua ngày tôi tập sống với căn bệnh của con. Tôi không bao giờ ngủ trọn một đêm trong yên hàn. Trước đây tôi rất lạc quan nhìn thế giới thật đẹp, chỉ thỉnh thoảng chen vào những thời điểm đen tối. Nhưng từ ngày con lâm bệnh thì ngược lại: thế giới sao tàn nhẫn chua cay quá, chỉ thỉnh thoảng mới có được những giây phút hạnh phúc!!!

... "Xin nhớ đến nỗi khốn cùng của con, và cuộc đời con vất vưởng nuốt cay ngậm đắng. Nỗi niềm riêng canh cánh bên lòng, khiến hồn con tiêu hao mòn mỏi. Đây là điều con suy đi gẫm lại, nhờ thế mà con vững dạ cậy trông: Lượng từ bi THIÊN CHÚA đâu đã cạn, lòng

thương xót của Ngài mãi không vơi. Sáng nào Ngài cũng ban ân huệ mới. Lòng trung tín của Ngài cao cả biết bao! Con tự nhủ: "THIÊN CHÚA là phần sản nghiệp của con, vì thế nơi Ngài, con trông cậy". THIÊN CHÚA xử tốt với ai tin cậy Ngài, với ai hết lòng tìm kiếm Chúa. Biết thỉnh lạng đợi chờ, đợi chờ ơn cứu độ của THIÊN CHÚA, đó là một điều hay. Cũng là một điều hay cho người nào phải mang ách từ khi còn trẻ" (Sách Ai Ca 3,19-27).

("Reims-Ardenne", La Revue Mensuelle Du Diocèse De Reims, No 1357, Novembre 2014, trang 8-9)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt